

væsenets Forretningsførelse. De Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde om en alt for vidt drevne Agitation, falder for øvrigt sammen med de Anskuelser, som Forsikringsraadet har fremsat, og Forsikringsraadet har derfor, ved jeg, med Tilfredshed hørt dem og ønsket, at de ogsaa i Forsikringsverdenen maa blive hørt og taget til Følge.

En lille Lov, som blev givet i 1913 om Hærens Forsyning med Heste, har givet det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) Lejlighed til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om den Vurdering af disse Heste, der i sin Tid har fundet Sted, og til at spørge, om der ikke kunde være Anledning til at foretage en Omvurdering, idet Hestenes Pris nu er adskilligt højere, end den var, den Gang disse Heste vurderedes. Saa vidt jeg kan forstaa af Lovens Behandling, antager jeg, at Hensigten med Loven var at sikre Staten, at den i Tilfælde af Mobilisering — og det er jo kun da, at denne Lov træder i Kraft — kan overtage Hestene til den under normale Forhold fastsatte Vurderingssum; saa at Staten vidste, hvilke Midler den skulde bruge, naar Hestene skulde overtages. Det skulde altsaa være en Vurderingspris, som svarede til normale Tilstande, ellers havde det ikke været nødvendigt at foretage Vurderingen i Forvejen. Det er nemlig givet, at ethvert Opkøb af Heste af det Omfang som det, der vil blive nødvendigt i Tilfælde af en almindelig Mobilisering, vil paavirke Prisen betydeligt, hvis Prisen ikke i Forvejen er fastsat, og det var bl. a. denne Prisforhøjelse, man har villet undgaa. Jeg tror derfor ikke, at den Bestemmelse, det ærede Medlem henviste til, at en Omvurdering kan finde Sted efter et Tidsrum, der fastsættes af Indenrigsministeriet, tager Sigte paa et Tidspunkt som det nærværende, hvor Priserne paa Grund af Forholdene er skruede op langt over det normale. Jeg kan derfor ikke tjene det ærede Medlem i at anbefale, at man gaar til en Omvurdering nu, der vilde paaføre Staten overordentlig meget Besvær for Tiden og i Tilfælde af, at der indtraadte Mobilisering, vilde paaføre Staten uhyre Udgifter, hvis Hestene skulde betales af Staten efter de nuværende Priser. Men Forholdet er jo ogsaa, at de Priser, der er fastsatte, ikke griber ind i vedkommendes Forhold nu, thi det er kun i Tilfælde af Mobilisering, at Hestene skal overtages til denne Vurderingspris. Derimod er det givet, at vedkommende Ejer ikke kan sælge de Heste, der her er Tale om. Men

det er han jo i sin Tid gaaet ind paa under de Forhandlinger, der har fundet Sted, og den Byrde, som denne Lov lægger paa de forskellige Egne af Landet, skulde være nogenlunde ligeligt fordelt og fordelt saaledes, at den enkelte ikke særlig forurettes. Det er blevet sagt mig, at der skulde være Tilfælde, hvor denne Bestemmelse gik særlig ud over Enkeltmand, men det er kun blevet sagt mig, det er ikke blevet godtgjort for mig. Hvis der er saadanne Tilfælde, er de selvfølgelig en Under søgelse værd.

Den i Aar vedtagne Lov om Hjelpekasserne har fremkaldt Udtalelser fra det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) og fra det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen). Det førstnævnte Medlem mente, at Hjelpekasserne ikke altid stillede sig ret forstaaende overfor Hensigten med denne Lov, Understøttelsen af de indkaldtes Familier, og nævnedes visse Tilfælde, som det ærede Medlem fra Skive belyste med nogle Oplysninger, som i nogle Henseender virkede berigtigende paa de givne Meddelelser. Det kan dog vist ikke bestrides, at der er enkelte Hjelpekasser rundt om i Landet, som ikke ret har faaet Øjet op for, at denne Lov har en særlig ekstraordinær Karakter, men som gaar ud fra, at denne Lov ikke har stillet Hjelpekasserne anderledes end sædvanlig overfor de uforsørgede, der her er Tale om. Privat har et Medlem nævnt for mig Spørgsmaalet om, hvorvidt en Moder, der forsørges af sin Søn, under Sønnens Indkaldelse kan faa Understøttelse af Hjelpekassen. I det af det ærede Medlem angivne Tilfælde havde Hjelpekassen sagt Nej, idet man sagde, at Sønnen var jo ikke juridisk Forsørg af sin Moder, og følgelig var den ikke forpligtet til at hjælpe. Dette beror imidlertid paa en Misopfattelse af denne Lov, som ikke fastholder det juridiske Forsørgforhold, men som netop sætter Hjelpekassen i Stand til at afhjælpe Trang, som er fremkaldt ved Indkaldelserne, og hvis en Moders Trang er fremkaldt ved hendes Søns Indkaldelse, er hun i Sandhed berettiget til at modtage Understøttelse fra Hjelpekassen. Forskellige saadanne Sager ligger i Indenrigsministeriet for Øjeblikket, og der vil være Anledning for dette til at sige et og andet Ord desangaaende, ikke fordi Indenrigsministeriet har nogen Myndighed til at paabyde Hjelpekassen en bestemt Fremgangsmaade — Hjelpekassen er i saa Henseende en selvbestemmende Myndighed, og det er en af dens betydningsfulde Egenskaber —, men det vil sik-